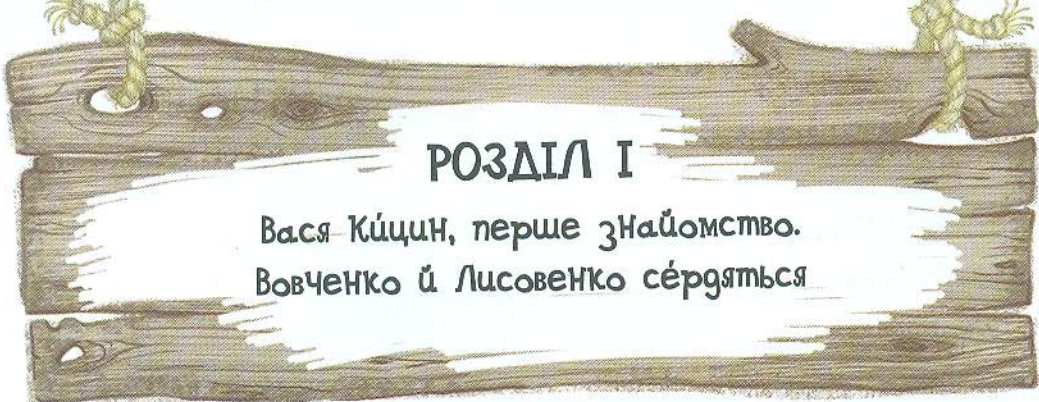

РОЗДІЛ І

Вася Кіцин, перше знайомство.
Вовченко й Лисовенко сёрдяться

Навесні́, на початку новóго навчального року, у лісовій школі знову з'явився новачóк. Тільки тепер уже не дівчинка, а хлопчик — рудий котик Вася Кіцин. Його привелá до школи мама, дика очерéт-яна кицька Мúра, що жилá край óзера в очерéтах. Вона булá така дика, що ніхто в лісі не знав навiть, як її звуть по батькові.

Директор школи Бурміло Михáйлович Ведмiдь спершу не хотiв приймати Васю:

— Ну чого ви так поспiшаєте, голубонько? Ваш синок ще дуже малій. У нас цiєї веснi прийому не буде. Всi учнi вже рiк провчилися, не можу ж я його до них посадити, вiн не доженé. А зарáди одного Васи одкривати спецiальний клас ми не маемо змоги.

— Ну я вас прошу́, я вас благáю! — притуляла до грудей лапу Васина мама. — У мене просто безвiхiдне станóвище. Менi йти на роботу в очерéти, а вiн лишáється вдома сам. Ну просто... хоч плач.

І ви не бійтеся. Він такий здібний, такий здібний!
Ви його посадить з усіма. Він дожене. От побачите.

— Гм, — сказав Бурміло Михайлович. — Ну
що ж... побачимо... спробуємо...

Бурміло Михайлович був добряк і не витриму-
вав, коли його просили. Тим більше, всі у лісі Мүрі
Кіциній співчували. Хоч була вона неговірка, не

любила розповідати про свої особисті справи, але всі знали, що чоловік її, кіт Василь Приблудний, або, як його ще називали, Базіліо Приблудний, сім'ю покинув і десь повівся. Саме цієї зими, під час канікул, як народився у них синок Вася. Отакий легковажний негарний тато!

До речі, нагадаю вам, що навчальний рік у лісовій школі починався не восені, як у людей, а весною. І канікули були не влітку, а взимку. Бо, як відомо, у багатьох лісових учнів (у їжачків, наприклад), а головне, у директора Бурміла Михайловича була зимова сплячка. А яке ж може бути навчання, коли директор, вибачте, спить?

Отже...

І тут дехто з дуже розумних, кмітливих і спостережливих моїх читачів може сказати:

— Стривайте, дядю письменнику, але ж і зайчики, і їжачки, і рісі, і борсуки, і лисички через рік будуть уже дорослі та ні в яку лісову школу після зимових канікул взагалі не ходитимуть.

— Правильно, — відповім я. — І знову ж таки не зовсім правильно, розумні, кмітливі й спостережливі мої читачі. Безперечно, справжні живі зайчики, їжачки, вовчики і лисички у справжньому живому лісі через рік уже дорослі. Але ж

то справжні, а не казкові. А у нас казковий ліс і мешканці казкові. Бо хіба ж ви бачили у справжньому живому лісі спеціалізовану музичну школу, де Бурміло Михайлович Ведмідь — директор, а Пантера Ягуарівна — класний керівник? Такого

